

A faunaterületek tüzetesebb átkutatása

Irta *A. Aigner Lajos*.

A faunaterületek tüzetesebb átkutatásáért kardoskodik Kobelt dr. (Jahrb. Nassau. Verein LX. p. 310.). Régi nézetek szerint — úgymond — Németország állattani tekintetben igen alaposan átkutatott ország volt, amelyben a helyi kutatásnak már alig jutott teendője. Ez annyiban helyes volt, amennyiben csak nagyon kevés állatcsalád, vagy csoport kivételével lehet arra számítani, hogy a tudományra nézve új fajt lehessen felfedezni. Így új gerinces állatot, új bogarat vagy lepkét, avagy új csigát senki sem fog pl. a Középrajna területéről várni. (48—50°). De ezáltal felkutatottnak tekinthető-e ez a terület? kérdi Kobelt. Tudjuk körülbelül, minő fajok élnek Nassauban; de mihelyt alaposan kezdjük vizsgálni a dolgot, mihelyt az egyes fajok elterjedéséről területünkön tiszta képet akarunk magunknak alkotni, mindenütt széles hézagok tátognak felénk. Ez még az emlősökről is áll, — a gerinctelen állatokról inkább nem is szölok. Számos fölötte érdekes nemről vagy családról még hivatásos tudósok is alig tudnak egyebet, mint hogy azok területünkön előfordulnak és a legtöbb rovargyűjtőről elmondható, hogy többre becsülik a gyűjtést, mint a kutatást, azaz inkább arra szorítkoznak, hogy a régóta ismert fajokat, a régóta ismert termőhelyeken bizonyos időben összegyűjtsék, sem hogy kevesebb eredménnyel kecsegtető területek rendszeres felkutatásával a honismét gyarapítani igyekeznének.

Eddig Kobelt, kinek panaszai és szemrehányásai mintha

a mi hazai viszonyainkat ecsetelnék, mert Magyarországon nincs oly megye, melyről azt lehetne állítani, hogy állattani szempontból teljesen fel van kutatva. Vegyük pl. Pestmegyét. Tagadhatatlan, hogy Budapest környéke, melyet 100 év óta folytonosan bejárták az entomologusok, alaposan fel van kutatva, úgy hogy nagyon ritkán akadnak már oly lepke- vagy bogár-fajra, mely a hazai faunára új volna. De hogyan állunk lepkészeti szempontból a megye legnagyobb részével Visegrád—Vácztól Abony—Bajáig? A faunakatalogusban találunk adatokat a következő helyekről: Budakesz, Törökbálint, Budafok, Csepelsziget, Isaszegh, Szentmártonkáta, Monor, Peszér, Vác, Izsák, Kalocsa. De ezek az adatok oly gyérek, oly szegényesek, hogy az illető helyi fauna képét nem nyújthatják. A Visegrádtól, Zsámbék és Szentendrőig, a Vácztól, Aszód és Versegig emelkedő hegyek és dombok területén, valamint a déli irányban elterülő nagy rónák számos járásában még nem is járt lepkész.

Mindezeket ismételten hangoztattam a budapesti entomologusok társaságában, hangsúlyoztam annak szükségét, hogy minden lepkész szemeljen ki egy-egy járást, vagy szűkebb területet s azt igyekezzék lehető alaposággal felkutatni, ámde szavam elhangzott a pusztában, daczára annak, hogy a megye térképét is számos példányban szétosztottam. Csak három irányban történt dicsérendő kivétel: Péczel—Isaszeghen és Szadán (Gödöllő mellett). Az előbbi területet több év óta nagy buzgalommal kutatja Ulbrich Ede, az utóbbit pedig báró Vécsey István, valamint Tahitót-falun Andreánszky Antal közigazgatási bíró és fia István, joghallgató, a kik eddigi kutatásaik eredményét bizonyára közelebb közre fogják bocsátani és reméljük, hogy példájuk a budapesti lepkészekre buzdítólag fog hatni. Bár kicsinyeljék is talán némelyek a helyi faunák közlését, csak azok összegezése adhatja meg a megye faunájának tiszta képét, valamint a megyei faunák összegezése az egész hazáét.